

prima instanță: Al. Gafton
instanța de apel: L. Bulgac, M. Guzun, N. Craiu

dosarul nr: 2ra-1755/14

ÎNCHEIERE

04 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Vera Macinskaia
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Boris Vizir

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Boris Vizir împotriva Direcției generale asistență socială a Consiliului municipal Chișinău cu privire la încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de Boris Vizir și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 19 iunie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 15 martie 2013, Boris Vizir a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției generale asistență socială a Consiliului mun. Chișinău cu privire la încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă.

În motivarea acțiunii a indicat că la 28 octombrie 2008 Direcția generală asistență socială a Consiliului mun. Chișinău a dispus încetarea abuzivă a contractului său de muncă în baza ordinului nr. 686-c.

Menționează că ordinul de concediere a fost emis la 28 octombrie 2008 de către șeful DGAS Eugenia Ceban, fiind eliberat din serviciu la 27 octombrie 2008, în baza dispoziției Primarului general al mun. Chișinău nr. 445-dc din 27 octombrie 2008.

Afirmă că la 15 august 2012, în conformitate cu Dispoziția primarului general al municipiului Chișinău nr. 329-dc din 08 august 2012 „Despre abrogarea ordinului 686-c din 28 octombrie 2008”, ordinul Direcției generale asistență socială nr. 180/1-p din 15 august 2012 „Cu privire la restabilirea în funcție a dlui Vizir”, a fost repus în drept cu restabilirea în funcția de șef al Direcției asistență socială sectorul Rîșcani, mun. Chișinău, începând cu 28 octombrie 2008.

Susține că Direcția generală asistență socială a municipiului Chișinău a efectuat înscrierile în carnetul lui de muncă privind abrogarea ordinului nr. 686-c din 28 octombrie 2008 și respectiv privind restabilirea în funcția de șef al Direcției

asistență socială sectorul Rîșcani, mun. Chișinău, începând cu data de 28 octombrie 2008, însă nu i-a efectuat plata obligatorie a unei despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă.

Mai indică că la 19 decembrie 2012 a depus la Direcția generală asistență socială a municipiului Chișinău cerere scrisă privind repararea prejudiciului material, solicitând plata salariului pentru absența forțată de la muncă în mărimea salariului mediu lunar pe perioada 28 octombrie 2008 – 07 decembrie 2011.

Iar la 22 februarie 2013, prin scrisoarea nr. 438/13, Direcția generală asistență socială a municipiului Chișinău i-a refuzat plata salariului pentru absența forțată de la muncă.

Cu referire la prevederile art. 90 Codul muncii invocă dezacordul cu refuzul Direcției generale asistență socială a municipiului Chișinău în repararea prejudiciului cauzat.

Solicită obligarea Direcției generale asistență socială a Consiliului municipal Chișinău să-i plătească salariul pentru lipsa forțată de la muncă, reieșind din câștigul mediu lunar pentru absența forțată (din ziua concedierii - 28 octombrie 2008, până la angajarea lui în muncă - 07 decembrie 2011).

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 19 iunie 2013 a fost respinsă acțiunea.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2014 a fost respins apelul declarat de Boris Vizir și menținută hotărârea primei instanțe.

La 28 martie 2014 Boris Vizir a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și adoptarea unei noi hotărâri.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală, nemotivată și neîntemeiată, deoarece au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material.

Afirmă că instanța de apel a omis să aplice și nu a luat în considerare faptul că restabilirea recurentului în funcție a avut loc în conformitate cu prevederile art. 89 alin. (1) din Codul muncii.

Susține că instanța de apel menționează prevederile art. 90 alin. (1) și alin. (2), dar a interpretat în mod eronat prevederile normei materiale, concluzionând că prevederile art. 90 Codul muncii nu sunt aplicabile speței.

Indică că această normă juridică este imperativă fiind obligatorie pentru toți subiecții de drept, inclusiv pentru angajatorul lui, care a aplicat prevederile legale, l-a repus în drept și l-a restabilit în funcție. Decizia de restabilire în funcție nu a fost contestată de nimeni.

Menționează că atât prima instanță, cât și instanța de apel au conchis greșit că eliberarea recurentului din funcție în anul 2008 a avut loc în baza dispoziției Primarului general al mun. Chișinău nr. 445-dc din 27 octombrie 2008, în materialele cauzei fiind clar indicat că prin dispoziția Primarului general al mun. Chișinău nr. 445-dc din 27 octombrie 2008 a fost eliberat directorul Direcției generale asistență socială Chișinău, care a emis pe 28 octombrie 2008, ordinul de concediere a lui din funcție cu nr. 686-c fără a avea dreptul de a emite acte administrative, deoarece era eliberată din funcție.

Invocă că ilegalitatea deciziei recurate derivă din nerespectarea și aplicarea eronată a normelor de drept material, interpretarea și aplicarea eronată a legislației și examinarea neobiectivă a litigiului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Boris Vizir nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Boris Vizir, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Boris Vizir ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Boris Vizir se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Vera Macinskaia

Dumitru Mardari